

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 1392/2019
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΜΗΜΑ Γ

Αποτελούμενο από την Δικαστή Πρεσβεία Χατζή , Εφέτη, που όρισε το Τριμελές Συμβούλιο Διοίκησης του Εφετείου Θεσσαλονίκης και από τη Γραμματέα Χαραλαμπία Στάθη .

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του, την 25η Φεβρουαρίου 2019, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Θ.Π. του Α., κατοίκου Θεσσαλονίκης ,που εκπροσωπήθηκε με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του πληρεξούσιου δικηγόρου της Αθανασίου Γκιουλέκα (ΑΜ ΔΣΘ 2227), ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ - ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Ν.Π. του Α., κατοίκου Θεσσαλονίκης, που παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου Θεοδώρας Χατζηπαντελίδου (ΑΜ ΔΣΘ 5286), η οποία κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Ο εφεσίβλητος άσκησε κατά της εκκαλούσας, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, την με αριθμ. κατάθεσης ...../2017 αγωγή και ζήτησε να γίνει δεκτή.

Το ανωτέρω Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. ..../2018 οριστική του απόφαση, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή η αγωγή.

Ήδη, η εκκαλούσα - εναγομένη, προσβάλλει την απόφαση αυτή με την από 24-8-2018 και με αύξ. αριθ. έκθ. κατάθ. ..../2018 έφεση του, η οποία προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, οπότε και συζητήθηκε.

Κατά την εκφώνηση της υπόθεσης, από τη σειρά του σχετικού πινακίου, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως αναφέρεται ανωτέρω και η πληρεξούσια δικηγόρος του εφεσίβλητου αναφέρθηκε στις έγγραφες προτάσεις της και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση, της ηττημένης εναγομένης και ήδη εκκαλούσας,

κατά της υπ' αριθμ. ..../2018 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που δίκασε, αντιμωλία των διαδίκων, κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών, ασκήθηκε εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 495, 513, 516-518 παρ. 2, 520 του ΚΠολΔ ως ισχύουν μετά την τροποποίηση του ΚΠολΔ με το άρθρο 1, άρθρο τρίτο και ένατο του Ν 4335/2015, δεδομένου ότι η ένδικη έφεση ασκήθηκε μετά την 1-1-2016, ήτοι εντός διετίας από την έκδοση της εκκαλούμενης απόφασης, διότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε στις 10-1-2018 και η κατάθεση της έφεσης στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου έγινε στις 19-9-2018. Είναι συνεπώς παραδεκτή και πρέπει να ακολουθήσει η έρευνα του παραδεκτού και βάσιμου των λόγων της, κατά την ίδια διαδικασία (άρθρ.533 παρ.2 ΚΠολΔ)

Με την από 8-2-2017 αγωγή του, που άσκησε ενώπιον του προαναφερομένου Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ο ενάγων και ήδη εφεσίβλητος, αφού παραδεκτά διόρθωσε το δικόγραφο με δήλωση του πληρεξουσίου του δικηγόρου που καταχωρήθηκε στα πρακτικά και με τις νομοτύπως κατατεθείσες προτάσεις του ως προς το ακριβές χρονικό διάστημα που έλαβε χώρα η παραβίαση του διατακτικού της ένδικης απόφασης, ισχυρίσθηκε ότι δυνάμει της υπ' αριθμ. ..../2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης που εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία των οικογενειακών διαφορών, η εναγόμενη υποχρεώθηκε να ανεχθεί τις αναφερόμενες σ' αυτήν πράξεις αναγόμενες στο δικαίωμα επικοινωνίας του ενάγοντος με τα ανήλικα τέκνα του, με την απειλή χρηματικής ποινής 1.000 ευρώ σε βάρος της για κάθε παράβαση της υποχρέωσης της αυτής. Ότι αντίγραφο της παραπάνω απόφασης με επιταγή προς εκτέλεση επιδόθηκε νόμιμα στην εναγομένη στις 15-01-2015, πλην όμως, η τελευταία από πρόθεση, κατά το αναφερόμενο στην αγωγή χρονικό διάστημα παραβίασε το διατακτικό της και ειδικότερα στις 20-01-2015 καθώς και από 21-05-2016 έως 22-05-2016 που είχε δικαίωμα επικοινωνίας ο ενάγων με τα ανήλικα τέκνα του, κατά τα λεπτομερώς αναφερόμενα στην αγωγή. Με βάση τα περιστατικά αυτά ζητούσε α) να βεβαιωθεί η τελούμενη εκ μέρους της εναγομένης παράβαση της ως άνω απόφασης, κατά το αναφερόμενο στο ιστορικό της αγωγής χρονικό διάστημα, β) να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει το ποσό των

1000 ευρώ για κάθε μία εκ των προαναφερομένων παραβάσεων (ήτοι συνολικά 2.000 ευρώ), με το νόμιμο τόκο από τότε που έλαβε χώρα η κάθε παράβαση και γ) να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει το ποσό των 4.800 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την παράνομη συμπεριφορά της εναγομένης συνιστάμενη στην προσβολή της προσωπικότητας του που επήλθε από την προσβολή του δικαιώματος επικοινωνίας του με τα ανήλικα τέκνα του και να καταδικαστεί η εναγομένη στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση αφού παρέπεμψε τη σωρευόμενη αγωγή από τα άρθρα 57,914,932 ΑΚ σε ιδιαίτερη συζήτηση ενώπιον του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης και απέρριψε το αίτημα περί επιδίκασης τόκων ως μη νόμιμο, δέχθηκε κατά τα λοιπά εν μέρει την αγωγή ως ουσιαστικά βάσιμη. Κατά της εν λόγω απόφασης παραπονεείται, η εναγομένη με την κρινόμενη έφεση της, για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή νόμου και για πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητώντας να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, ώστε στη συνέχεια, να απορριφθεί η αγωγή. Πρέπει λοιπόν να ακολουθήσει η ουσιαστική έρευνα των λόγων της έφεσης.

Κατά το άρθρο 281 ΑΚ: "Η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος". Κατά την έννοια της διάταξης αυτής για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος ως καταχρηστική θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος να προκύπτει από τη συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή από την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε ή από τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γέννηση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκηση του κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΟΛΑΠ 7/2002, ΑΠ 536/2017 δημ.Νόμος). Στην προκειμένη περίπτωση η εναγόμενη ισχυρίστηκε ότι καταχρηστικά ασκείται το επίδικο δικαίωμα, διότι οφείλεται καθαρά σε λόγους εκδίκησης. Ο ισχυρισμός αυτός είναι απορριπτός ως μη νόμιμος επειδή τα περιστατικά αυτά δεν συνιστούν κατάχρηση με την έννοια που διαλαμβάνεται στη μείζονα σκέψη. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το

οποίο έκρινε τα ίδια, ορθά εφάρμοσε τη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ και πρέπει να απορριφθεί ο αντίθετος συναφής δεύτερος λόγος της έφεσης.

Λόγους έφεσης, κατά την έννοια του άρθρου 520 ΚΠολΔ, που απαιτεί με ποινή ακυρότητας την ύπαρξη αυτών στο δικόγραφο της έφεσης, μπορούν να αποτελέσουν παράπονα κατά της εκκαλούμενης αποφάσεως, που αναφέρονται είτε σε παραδρομές του εκκαλούντος, είτε σε νομικά ή πραγματικά σφάλματα του δικαστή. Τα τελευταία μπορεί να είναι παραβιάσεις δικονομικών κανόνων, εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή ουσιαστικού νόμου, εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων ή εγκατάλειψη αιτήσεως αδικαστης (βλ. ΕφΑΘ 2575/2009, ΕφΔωδ 70/2008 Νόμος, Σ. Σαμουήλ, ό.π, παρ. 540). Έτσι η απόρριψη του αιτήματος για αναβολή της συζήτησης, κατά το άρθρο 250 ΚΠολΔ, δεν αποτελεί σφάλμα δεκτικό έφεσης, διότι η αναβολή απόκειται στην κρίση του δικαστηρίου (βλ. ΑΠ 1247/1982 ΔΕΝ 39. 1102, ΕΛαρ. 292/2015, 457/2011 Αρμ 2011.1022), ούτε θεμελιώνει τέτοιο (λόγο έφεσης) η απόρριψη του αιτήματος αναβολής της δίκης, σύμφωνα με το άρθρο 249 ΚΠολΔ, αφού το δικαστήριο, έχοντας, σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο, διακριτική ευχέρεια να δεχθεί ή να απορρίψει αυτό (αίτημα αναβολής - ΑΠ 194/2017) δεν υποπίπτει στο σφάλμα της παράλειψης να αποφανθεί, ούτε πρόκειται για σφάλμα του διαδίκου που μπορεί να επανορθωθεί, πολύ δε περισσότερο αφού το διατακτικό της απόφασης του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου δεν θεμελιώνεται στην παραδοχή ή απόρριψη του αιτήματος αυτού (πρβλ. και ΑΠ 679/1973 ΝοΒ 22. 68, βλ. ΕφΘεσ 907/1993, ΕφΑΘ 9117/1989 Νόμος, ΕφΑΘ 8701/1980 ΝοΒ 29. 357, ΕφΑΘ 1610/1972 Αρμ 26. 910, αντίθετα ΕφΑΘ 12901/1987 Δνη 31.587, Σ. Σαμουήλ, ό,π, παρ. 540 περ. ιε'). Στην συγκεκριμένη περίπτωση, με τον τρίτο λόγο της έφεσης, η εναγόμενη, πλήττει την εκκαλούμενη απόφαση διατεινόμενη ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έχει σφάλει, γιατί απέρριψε το αίτημα της για αναστολή της δίκης κατ' άρθρο 250 ΚΠολΔ. Ο λόγος αυτός της εφέσεως πρέπει, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, να απορριφθεί ως μη νόμιμος.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 947 παρ. 1 του ΚΠολΔ «όταν ο οφειλέτης έχει υποχρέωση να παραλείψει ή να ανεχθεί πράξη, το δικαστήριο για την περίπτωση που παραβεί την υποχρέωσή του, απειλεί για κάθε παράβαση χρηματική ποινή ως 5.900 ευρώ υπέρ του δανειστή και προσωπική κράτηση έως ένα έτος. Αν η απειλή της χρηματικής ποινής

περιέχεται στην απόφαση που καταδικάζει τον οφειλέτη να παραλείψει ή να ανεχθεί πράξη, απαγγέλλεται από το μονομελές πρωτοδικείο. Το Δικαστήριο αυτό είναι αρμόδιο να βεβαιώσει την παράβαση και να καταδικάσει στη χρηματική ποινή και στην προσωπική κράτηση. Στην τελευταία περίπτωση, δικάζει κατά τη διαδικασία των άρθρων 670 έως 676». Στην προκειμένη διάταξη προβλέπονται ως μέσα (έμμεσης) αναγκαστικής εκτέλεσης προς εξαναγκασμό του οφειλέτη σε εκπλήρωση της υποχρέωσης του για παράλειψη ή ανοχή ορισμένης πράξης, η χρηματική ποινή και η προσωπική κράτηση. Ως παράλειψη θεωρείται η υποχρέωση του οφειλέτη να απόσχει από ορισμένη ενέργεια, στην οποία άλλως θα προέβαινε, αν δεν υπήρχε ο συγκεκριμένος περιορισμός. Αντίθετα, ως ανοχή νοείται η υποχρέωση του οφειλέτη να υποστεί μια συγκεκριμένη ενέργεια, η οποία πηγάζει από το δανειστή και συνιστά δικαίωμα ενεργοποιούμενο και υλοποιούμενο. Η παράβαση γίνεται είτε θετικώς με άμεση ενέργεια, είτε με απείθεια μη συμμορφώσεως προς το περιεχόμενο της απόφασης. Η διάταξη του άρθρου 947 ΚΠολΔ έχει εφαρμογή μόνο όταν το περιεχόμενο της παραλείψεως ή ανοχής αφορά το μέλλον και η υποχρέωση για παράλειψη ή ανοχή θεμελιούται σε δικαστική απόφαση (ΑΠ 874/1979 ΝοΒ 28. 258), όπως συνιστά, μεταξύ άλλων, και η απόφαση που διατάζει ασφαλιστικό μέτρο και που εκδίδεται στο πλαίσιο προσωρινής ρύθμισης καταστάσεως (άρθ. 731 ΚΠολΔ), καθώς, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 700 παρ. 1 ΚΠολΔ η απόφαση αυτή εκτελείται κατά τις διατάξεις της αναγκαστικής εκτελέσεως (ΑΠ 292/1995 ΕλλΔνη 1996, 332, ΕφΑΘ 2265/1973 ΝοΒ 1973. 1215). Η διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως των ανωτέρω ποινών διέρχεται δύο στάδια και απαιτεί την έκδοση δύο δικαστικών αποφάσεων. Διά της πρώτης βεβαιώνεται η υποχρέωση του οφειλέτη σε παράλειψη ή ανοχή της πράξεως, απειλούνται συνάμα εναντίον του - για την περίπτωση παραβάσεως της σχετικής υποχρέωσης του - οι ποινές αθροιστικώς (εφόσον υπεβλήθη σχετικό αίτημα), καθορίζονται δε το ποσό της χρηματικής ποινής και ο χρόνος της προσωπικής κράτησης (ΕφΑΘ 8762/1995 ΕλλΔνη 1996. 1126). Η απόφαση αυτή, η οποία αποτελεί και τον εκτελεστό τίτλο για την παράλειψη ή ανοχή, κοινοποιείται με επιταγή προς εκτέλεση (άρθ. 924 ΚΠολΔ) προς τον υπόχρεο οφειλέτη (ΑΠ 1116/1988 ΕλλΔνη 1990.76, ΕφΑΘ 12272/1987 ΕλλΔνη 1989. 609, ΕφΑΘ 9344/1986 ΕλλΔνη 1987. 1297), η οποία (επίδοση επιταγής) επιβάλλεται και

όταν η απειλή των προμνησθεισών ποινών του άρθρου 947 παρ.1 ΚΠολΔ περιλαμβάνεται σε ασφαλιστικό μέτρο (άρθ. 700 παρ. 2 εδ. β' ΚΠολΔ), οπότε απαιτείται η πάροδος είκοσι τεσσάρων (24) ωρών από την οποία αρχίζει η υποχρέωση προς παράλειψη ή ανοχή του οφειλέτη (ΕφΑΘ 24/1996 ΕλλΔνη 1998. 158). Εάν ο καθ' ου η εκτέλεση απειθήσει και παραβιάσει την υποχρέωση προς παράλειψη ή ανοχή, ακολουθεί το δεύτερο στάδιο. Διά της δευτέρας αποφάσεως - η οποία εκδίδεται κατά τη διαδικασία των άρθρων 670-676 ΚΠολΔ περί εργατικών διαφορών, ως εκ της ρητής παραπομπής του άρθ. 947 παρ, εδ. δ' ΚΠολΔ - διαγιγνώσκεται η παράβαση και καταδικάζεται ο παραβάτης στην καταβολή της καταπεσούσης χρηματικής ποινής και στην προσωπική κράτηση (ΑΠ 1057/1996 ΕλλΔνη 1997. 1984). Η απόφαση αυτή αποτελεί τον εκτελεστό τίτλο για την κατ' άρθρο 951 ΚΠολΔ είσπραξη της χρηματικής ποινής και την κατ' άρθ. 1049 ΚΠολΔ σύλληψη του καταδικασθέντος (ΕφΑΘ 7667/1988 ΕλλΔνη 1990. 172). Η κατάπτωση της ποινής του άρθρο 947 ΚΠολΔ δεν επηρεάζεται από την ενδεχόμενη μεταγενέστερη εξαφάνιση ή μεταρρύθμιση της (πρώτης) αποφάσεως που απείλησε τα μέσα εκτελέσεως του νόμου (ΑΠ 455/1997 ΕλλΔνη 1998. 344, ΕφΠατρ 142/2008 ΑχΝομ 2009. 290, ΕφΑΘ 10373/1987 ΕλλΔνη 1989, 580).

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων των διαδίκων, που εξετάσθηκαν κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και οι οποίες περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά συνεδρίασης του και από όλα τα έγγραφα, που παραδεκτά και νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε για άμεση απόδειξη, είτε για συναγωγή από αυτά δικαστικών τεκμηρίων (άρθ. 395 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπάγγελτα (άρθρο 336 παρ, 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο, κατά την προκείμενη διαδικασία, μπορεί να λάβει υπόψη του και αποδεικτικά μέσα, που δεν πληρούν τους όρους του νόμου (βλ. και ΟΛΑΠ 15/2003, ΑΠ 969/2011, ΑΠ 822/2011, ΑΠ 1324/2010 δημ. Νόμος), τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Την .../.../2006 στην Π., οι διάδικοι τέλεσαν μεταξύ τους θρησκευτικό γάμο κατά τη διάρκεια του οποίου απέκτησαν δύο τέκνα, τον Α., που γεννήθηκε στις .../.../2006 και την Σ., που

γεννήθηκε στις .../.../2008. Η έγγαμη συμβίωση τους δεν εξελίχθηκε καλώς και διασπάσθηκε οριστικά στις .../.../2012, ενώ, με την υπ' αριθμ. ..../2014 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, δικάζοντας κατά την ειδική διαδικασία των οικογενειακών διαφορών, επιτράπηκε στον ενάγοντα να επικοινωνεί με τα τέκνα του ως εξής: α) επί δύο Σαββατοκύριακα κάθε μήνα και πιο ειδικά κάθε πρώτο και τρίτο από ώρα 10.00 πρωινής του Σαββάτου μέχρι ώρα 20.00 μμ τη Κυριακής, β) κάθε Τρίτη και Πέμπτη ημέρα της εβδομάδας από ώρα 17.00 μμ μέχρι ώρα 20.30 μμ, γ) κατά την διάρκεια των εορτών των Χριστουγέννων-Νέου Έτους, κατά μεν τα έτη που λήγουν σε περιττό (μονό) αριθμό, από της 11ης.00 πρωινής ώρας της παραμονής των Χριστουγέννων (24 Δεκεμβρίου) και μέχρι της 19ης.00 απογευματινής ώρας της 30 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους, κατά δε τα έτη που λήγουν σε άρτιο (ζυγό) αριθμό, από τις 11ης.00 πρωινής ώρας της παραμονής της Πρωτοχρονιάς (31 Δεκεμβρίου) και μέχρι της 19ης.00 απογευματινής ώρας της 6ης Ιανουαρίου του επόμενου έτους, δ) κατά τη διάρκεια των εορτών του Πάσχα, κατά μεν τα έτη που λήγουν σε περιττό (μονό) αριθμό, από της 12ης μεσημβρινής ώρας της Μεγάλης Δευτέρας μέχρι της 19ης.00 απογευματινής ώρας της Δευτέρας μετά την Κυριακή του Πάσχα, κατά δε τα έτη που λήγουν σε άρτιο (ζυγό) αριθμό, από της 12ης απογευματινής ώρας της ημέρας Δευτέρας μετά την Κυριακή του Πάσχα μέχρι της 19ης.00 απογευματινής ώρας της Κυριακής του Θωμά, ε) για τέσσερις εβδομάδες κάθε καλοκαίρι, ειδικότερα δε, από ώρα 10ης.00 πρωινής της 1 Ιουλίου μέχρι ώρα 20.00 της 15ης Ιουλίου και από ώρα 10ης.00 πρωινής ώρας της 15ης Αυγούστου μέχρι ώρα 20.00 της 30ης Αυγούστου και στ) τηλεφωνική επικοινωνία καθημερινά. Κατόπιν τούτου ο ενάγων κοινοποίησε την 15-01-2015 στην εναγομένη πιστό αντίγραφο από το υπ' αριθμ. ..../2015 πρώτο εκτελεστό απόγραφο της υπ' αριθμ. ..../2014 απόφασης με επιταγή για συμμόρφωση προς το διατακτικό της (βλ. την υπ' αριθμ. ..../15-1-2015 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Χ.Κ.). Σύμφωνα με την ανωτέρω απόφαση, ο ενάγων δικαιούταν να ασκήσει το δικαίωμα επικοινωνίας με τα ως άνω ανήλικα τέκνα του στις 20-01-2015, ημέρα Τρίτη, αλλά όταν προσήλθε στις 17.00μ.μ. στην οικία της εναγομένης να παραλάβει τα τέκνα του (όπως όριζε η ίδια απόφαση), η τελευταία παρεμπόδισε την εν λόγω επικοινωνία, καθώς δεν απαντούσε στο θυροτηλέφωνο και στο κινητό της, ούτε

εμφανίστηκε καθόλου έξω από την οικία της για να του παραδώσει τα τέκνα, αλλά ούτε και για να τον ενημερώσει σχετικά με τον λόγο άρνησης της προς τούτο, αποφεύγοντας την οποιαδήποτε επικοινωνία μαζί του, πλήρως «εξαφανισμένη». Η εναγομένη διατείνεται ότι προέβη σε αυτήν την ενέργεια, διότι εκείνη την ημέρα τα τέκνα τους ήταν άρρωστα, δεν μπορούσαν να μετακινηθούν από την οικία τους και να συναντήσουν τον πατέρα τους, απέφυγε δε οποιαδήποτε επικοινωνία μαζί του προς αποφυγή άσκοπων διενέξεων και προστριβών μαζί του, καθώς ο τελευταίος ήταν σίγουρο ότι θα επιδείκνυε μία οξύθυμη και εριστική συμπεριφορά, καίτοι τον είχε ενημερώσει τηλεφωνικά για την ασθένεια των τέκνων τους, αλλά και μέσω ανταλλαγέντων ηλεκτρονικών μηνυμάτων μεταξύ των πληρεξουσίων δικηγόρων τους. Δεν αποδείχθηκε όμως από κάποιο αποδεικτικό στοιχείο, ο ισχυρισμός της περί ταυτόχρονης ασθένειας την ίδια ημέρα και των δύο τέκνων της κατά τον προσδιορισμένο χρόνο επικοινωνίας του ενάγοντος με αυτά, και δη τέτοιας φύσεως κι έντασης που να παρεμποδίζει την έστω και περιορισμένη χρονικά ή και εντός της οικίας της επικοινωνία αυτών με τον πατέρα τους, αφού δεν προσκομίσθηκε καμία ιατρική γνωμάτευση και συνταγογράφηση φαρμάκων, που κατά τα διδάγματα κοινής πείρας σίγουρα θα υπήρχαν, εάν όντως ήταν τόσο άρρωστα τα τέκνα, και δεν επρόκειτο για μία απλή αδιαθεσία, η οποία για προληπτικούς και μόνο λόγους επέβαλε την παραμονή αυτών στην οικία και την απουσία τους για μία ημέρα από τα σχολικά τους μαθήματα. Σε αντίθετη κρίση δεν δύναται να οδηγηθεί το Δικαστήριο από την προσκομιζόμενη υπ' αριθμ. πρωτ. .../21-03-2017 βεβαίωση δικαιολογημένων απουσιών του ..... Δημοτικού Σχολείου Α.Π. Θεσσαλονίκης. Επισημαίνεται ότι η εναγομένη αν και επικαλείται επιδείνωση της υγείας των ανηλίκων το απόγευμα της ίδιας ημέρας δεν προέβη σε επίσκεψη σε παιδίατρο προκειμένου να εξετάσει τα τέκνα και να τους χορηγήσει σχετική φαρμακευτική αγωγή. Άλλωστε είναι περιέργο ότι η περιγραφόμενη κατάσταση της υγείας τους αποτέλεσε λόγο απουσίας για μία και μόνο ημέρα από το σχολείο, κι όχι τουλάχιστον και για την επομένη, διότι κατά τα διδάγματα κοινής πείρας και λογικής, θα ήταν ευλόγως αναμενόμενο από την μητέρα τους να τα κρατήσει, έστω και για προληπτικούς λόγους, άλλη μία ημέρα από το σχολείο, γεγονός που δεν θα είχε δυσμενείς επιπτώσεις στην μαθητική τους πορεία, καθώς επρόκειτο για

τάξεις Δημοτικού. Περαιτέρω είναι γνωστό τοις πάσι, ότι οι απουσίες των μαθητών δικαιολογούνται από τους κηδεμόνες τους και με μία απλή δήλωση τους χωρίς την προσκόμιση οποιουδήποτε δικαιολογητικού (ιατρική βεβαίωση κλπ), ακόμα κι όταν δεν συντρέχει κάποιος αληθινός λόγος απουσίας τους, επομένως, από μόνη της η παραπάνω βεβαίωση ουδόλως επαρκεί για την στοιχειοθέτηση του εν λόγω ισχυρισμού της. Επιπλέον, από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δε αποδείχθηκε και η επικαλούμενη από την ίδια τηλεφωνική ενημέρωση του ενάγοντος για ασθένεια των ανηλίκων, ενώ, το ηλεκτρονικό μήνυμα του πληρεξουσίου, δικηγόρου της απεστάλη μετά την οριζόμενη από την απόφαση εναρκτήρια ώρα επικοινωνίας (17.00μμ) και δη στις 17.18 μμ, οπότε δεν μπορεί να γίνει λόγος για έγκυρη ενημέρωση του ενάγοντος, ενώ από το κείμενο αυτού προκύπτει, ότι ο πληρεξούσιος δικηγόρος της εναγομένης προβαίνει απλά σε μία εκ των υστέρων αναπαραγωγή (ως εντολέας της) των ισχυρισμών της τελευταίας περί ασθένειας των τέκνων. Από όλα τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά αποδεικνύεται, ότι όλοι οι ισχυρισμοί της εναγομένης, προβλήθηκαν προσχηματικά, προκειμένου να παρεμποδιστεί η επικοινωνία του ενάγοντος με τα ανήλικα τέκνα τους. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφαση κατέληξε στην ίδια κρίση βεβαιώνοντας ότι η εναγόμενη την 20-01-2015 παραβίασε με πρόθεση το διατακτικό της υπ' αριθμ. ..../2014 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης και υποχρεώνοντας την εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα, ως χρηματική ποινή, η οποία κατέπεσε υπέρ αυτού, το ποσό των 1.000 ευρώ, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε το νόμο, οι δε περί του αντιθέτου λόγοι της έφεσης οι οποίοι ανάγονται στην εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, τυγχάνουν ουσιαστικά αβάσιμοι και απορριπτέοι. Μετά από αυτές τις σκέψεις και εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος έφεσης, πρέπει να απορριφθεί η έφεση στο σύνολο της ως ουσιαστικά αβάσιμη. Τα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου, για το δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας βαρύνουν την εκκαλούσα, επειδή ηττάται (άρθρα 176, 183 ΚΠολΔ)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση από τυπική άποψη, αλλά την

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ως ουσιαστικά αβάσιμη.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εκκαλούσα στα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου για το δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας και τα προσδιορίζει σε τετρακόσια (400) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Θεσσαλονίκη στις 11 Ιουνίου 2019 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους .

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ